

De vreemdeling ging om elf uur 's avonds in het licht van de straatlantaarn staan, zoals was afgesproken.

Het had hem geen moeite gekost die straatlantaarn te vinden, zoals hem ook was uitgelegd. Het was de enige lantaarn op het terrein die het nog deed, helemaal achterin, nog geen twee meter van het gepunte stalen hek dat de grens vormde tussen de Verenigde Staten en Mexico.

Hij was alleen en hij was ongewapend.

Zoals afgesproken.

De auto kwam om twee minuten over elf aanrijden. Hij reed tussen de twee evenwijdige rijen garageboxen door. Die waren eveneens van metaal. Platte daken die waren kromgetrokken door de hitte van de zon. Wanden die waren kaal geschuurd door zand. Vijf rechts, vier links. En de resten van wat een vijfde was geweest, verroeste brokstukken drie meter verderop, alsof er jaren geleden iets in die box was geëxplodeerd.

De auto voerde groot licht, wat het moeilijk maakte het merk en het model te bepalen, en al helemaal om naar binnen te kijken. Hij bleef rijden tot hij nog vijf meter verwijderd was en kwam toen tot stilstand, schommelend op de versleten vering in een wolk van traag opwarrelend stof. De beide voorportieren gingen open en twee mannen stapten uit.

Niet zoals afgesproken.

Beide achterportieren van de auto gingen open. Nog eens twee mannen stapten uit.

Zeker niet zoals afgesproken.

De vier mannen bleven even staan om zich een beeld te vormen van de vreemdeling. Er was hun verteld dat het een uit de kluiten gewassen

kerel zou zijn en dat gold zonder meer voor de vreemdeling. Hij was een meter zesennegentig en woog makkelijk honderdtien kilo. Een borstkas als een wapenkluis en handen als de laadschoppen van een bulldozer. En hij was smerig. Zijn onverzorgde haar was een warboel. Hij had zich al dagen niet geschoren. Hij droeg goedkope kleren die hem niet pasten, met uitzondering van zijn schoenen. Zijn uiterlijk hield het midden tussen dat van een zwerver en een neanderthaler. Niemand zou hem missen als hij er niet meer was.

De bestuurder van de auto deed een stap naar voren. Hij was een paar centimeter kleiner dan de vreemdeling en minstens twintig kilo lichter. Hij droeg een zwarte spijkerbroek, een zwart t-shirt en zwarte soldatenkistjes. Zijn hoofd was kaalgeschoren, maar zijn gezicht ging schuil achter een dikke baard. De andere mannen volgden zijn voorbeeld en stelden zich naast hem op.

‘Het geld?’ vroeg de bestuurder.

De vreemdeling klopte op zijn achterzak.

‘Goed.’ De bestuurder knikte naar de auto. ‘Achterbank. Instappen.’

‘Waarom?’

‘Dan neem ik je mee naar Michael.’

‘Dat was niet de afspraak.’

‘Zeker wel.’

De vreemdeling schudde zijn hoofd. ‘De afspraak was dat jij mij zou vertellen waar Michael is.’

‘Vertellen, laten zien, wat maakt dat nou uit?’

De vreemdeling zei niets.

‘Nou, waar wacht je nog op? Kom op met dat geld en stap in.’

‘Als ik iets afspreek, hou ik me daaraan. Als jij het geld wilt, moet je me vertellen waar Michael is.’

De bestuurder haalde zijn schouders op. ‘De afspraak is een beetje veranderd. Het is slikken of stikken.’

‘Dan wordt het stikken.’

‘Kappen nou.’ De bestuurder reikte achter zijn rug en zijn hand kwam weer tevoorschijn met een pistool. ‘Genoeg geluld. In de auto.’

‘Je bent nooit van plan geweest om me naar Michael te brengen.’

‘Petje af, Sherlock.’

‘Je wilt me naar iemand anders brengen. Iemand die me vragen wil stellen.’

‘Hou op met dat gezeik. In de auto.’

‘Maar dat betekent dat je me niet kunt doodschieten.’

‘Het betekent dat ik je niet kan doodschieten, maar ik kan je wel neerschieten.’

‘O, ja?’ zei de vreemdeling.

Een getuige zou hebben gezegd dat de vreemdeling zich amper bevoog, maar op een of andere manier had hij de afstand tussen hem en de bestuurder in een fractie van een seconde overbrugd en klemde hij zijn vuist om de pols van de bestuurder. Hij trok die omhoog, als een trotse visser die iets uit zee hengelde. Hij sleurde de arm van de man zo hoog boven diens hoofd dat de man op zijn tenen moest gaan staan. Toen ramde hij zijn andere vuist in de zij van de bestuurder. Hard. Zo hard dat je er normaal gesproken iemand mee zou vloeren, die daarna ook niet meteen weer overeind zou komen. Maar de bestuurder ging niet onderuit. Dat kon hij niet. Hij hing aan zijn arm. Zijn voeten gleden onder hem weg. Het pistool viel uit zijn hand. Zijn schouder schoot uit de kom. Pezen verrekten. Ribben raakten gekneusd. Het was een groteske stortvloed van kwetsuren, stuk voor stuk voldoende om hem uit te schakelen. Maar op dat moment drong dat allemaal nauwelijks tot hem door, want hij kronkelde van de pijn. Felle pijnscheuten, allemaal afkomstig van één plek, hielden hem in hun greep. Een plek net onder zijn oksel waar zich een netwerk van zenuwen en lymfeklieren bevindt. Precies de plek waar de vreemdeling hem had geraakt met zijn keiharde knokkels.

De vreemdeling raapte het op de grond gevallen pistool op en droeg de bestuurder naar de motorkap van de auto. Naar adem snakkend en kronkelend van de pijn lag de man ruggelings op de dof geworden lak. De vreemdeling keerde zich naar de andere drie mannen en zei: ‘Jullie kunnen het beste weglopen nu je het nog kunt.’

De middelste van de drie deed een stap naar voren. Hij was ongeveer even groot als de bestuurder. Misschien iets zwaarder gebouwd. Hij had bovendien haar op zijn hoofd, kortgeknipt, geen baard, drie kettingen met grove schakels om zijn nek en een valse grijns op zijn gezicht. ‘Je hebt net geluk gehad. Dat lukt je niet nog een keer. Stap in de auto voordat we je pijn doen.’

‘Echt?’ zei de vreemdeling. ‘Nog een keer?’

Hij kwam niet in beweging. Hij zag dat de drie mannen vluchtige blikken uitwisselden. Als ze slim waren, dacht hij, zouden ze kiezen voor een tactische terugtocht. Als ze hun vak verstonden, zouden ze als

één man aanvallen. Eerst zouden ze een van hen achter hem manoeuvreren. Die zou net kunnen doen alsof hij poolhoogte ging nemen bij de gewonde bestuurder. Of kunnen voorwenden dat hij het opgaf en in de auto wilde stappen, of zelfs kunnen doen alsof hij wegrende. De beide anderen konden voor afleiding zorgen en als de derde in positie was, konden ze met z'n drieën tegelijkertijd op hem afstormen. Eén aanval op drie fronten. Een van de drie zou rake klappen te verduren krijgen. Misschien wel twee van de drie, maar de derde zou een reële kans hebben. Er zou zich een gelegenheid voordoen voor iemand die daar gebruik van wist te maken.

Ze waren niet slim en evenmin bekwaam. Ze bliezen niet de aftocht en geen van drieën probeerde achter de vreemdeling te komen. In plaats daarvan deed de middelste een stap in zijn richting, in z'n eentje. Hij zakte iets door de knieën, nam een soort martial artsgevechtshouding aan en bracht een hoog jankend geluid voort. Hij maakte een schijnbeweging naar het gezicht van de vreemdeling, gevolgd door een op het middenrif gerichte stoot. De vreemdeling veegde die opzij met de rug van zijn hand en stompde de man op zijn biceps met zijn rechtervuist, de knokkel van de middelvinger iets uitstekend. De man slaakte een kreet en sprong achteruit met een beschadigde okselzenuw die zijn arm tijdelijk onbruikbaar maakte.

'Wegwezen,' zei de vreemdeling, 'voordat er ongelukken gebeuren.'

De man sprong naar voren. Deze keer deed hij geen moeite iets te verbergen. Met zijn goede arm haalde hij met een wijde zwaai uit. De vreemdeling boog iets achterover. De vuist zeilde voor zijn gezicht langs. De vreemdeling keek hem na en priemde toen zijn knokkel in de triceps van de man, waarmee hij ook diens tweede arm buiten gevecht stelde.

'Wegwezen,' zei de vreemdeling, 'nu het nog kan.'

De man viel aan. Zijn rechterbeen kwam omhoog. Eerst zijn dijbeen, toen zijn onderbeen en zijn voet, scharnierend vanuit de knie. Een maximale krachtexplosie in de richting van het kruis van de vreemdeling. Maar hij kwam nooit in de buurt, omdat de vreemdeling de trap pareerde met zijn eigen voet. Heel geniepig, laag en direct, gericht op het scheenbeen van de man, net op het moment dat diens been zijn hoogste snelheid had bereikt. Bot knalde tegen de neus van de schoen. De schoen van de vreemdeling. Het enige aan hem wat niet smerig was. Jaren geleden gekocht in Londen. Laag op laag van leer,

schoensmeer en lijm. Gehard door de elementen. Nu zo hard als staal.

De enkel van de man brak. Hij krijste en week uit. Hij verloor zijn evenwicht en kon dat niet herstellen omdat zijn armen dienst weigerden. Zijn voet raakte de grond. Het bot aan weerszijden van de breuk botste op elkaar en schuurde langs elkaar heen. De pijn schoot door zijn been. Brandde zich een weg omhoog langs al zijn zenuwen. Het was meer dan zijn zenuwstelsel aankon. Hij bleef nog een halve seconde overeind, inmiddels buiten bewustzijn. Toen tuimelde hij op zijn rug en bleef even doodstil als een omgevallen boom liggen.

De twee resterende mannen draaiden zich om en haastten zich naar de auto. Ze passeerden de voorportieren en de achterportieren, en bleven bij de kofferbak staan. De klep sprong open, de kleinste van de twee verdween uit het zicht en kwam weer tevoorschijn met in elke hand iets wat leek op een honkbalknuppel, maar dan langer. Bovendien dikker en aan één uiteinde vierkant. Stelen van houwelen. Effectief gereedschap in de juiste handen. Hij gaf een van de stelen aan de grootste man en samen liepen ze in de richting van de vreemdeling. Een meter voor hem bleven ze staan.

‘Als we nu eens je benen breken...’ De grootste man likte zijn lippen. ‘Dan kun je nog steeds vragen beantwoorden. Maar je zou nooit meer kunnen lopen, tenminste niet zonder stok. Dus hou op met alle gedonder en stap in de auto. Schiet op.’

Het leek de vreemdeling niet nodig nog eens te waarschuwen. Hij was vanaf het begin heel duidelijk geweest en zijn tegenstanders hadden tenslotte steeds de inzet verhoogd.

De kleinste deed alsof hij wilde slaan, maar hield in. De grootste nam het van hem over. Hij haalde uit en legde er zijn hele gewicht in. Een waardeloze techniek en een grote fout bij het hanteren van een dergelijk wapen. Het enige wat de vreemdeling hoefde te doen, was achteruit stappen. Het zware stuk hout zoefde langs zijn middenrif en vervolgde ongenadig zijn koers. De man kon de beweging van het stuk hout niet stoppen en zijn beide handen bleven om het hout geklemd. Dat maakte zijn hoofd kwetsbaar, en zijn bovenlichaam, en zijn knieën. Een complete menukaart vol verleidelijke doelen, stuk voor stuk haalbaar en volstrekt ongedekt. Onder alle andere omstandigheden zou de vreemdeling een weloverwogen keuze hebben kunnen maken, maar deze keer niet. De grote man kwam ermee weg, want zijn maatje schoot hem te hulp. Die gebruikte de steel als een speer

en pookte ermee naar de buik van de vreemdeling. Hij brak de stoot af, hoopte de aandacht van de vreemdeling te trekken. Hij deed een tweede uitval om de vreemdeling achteruit te dwingen. Toen viel hij aan. Een stoot voor de hoofdprijs. Dat zou het tenminste zijn geweest als hij niet een fractie van een seconde te lang had gearzeld. Als hij zijn voeten niet net even te stevig had neergezet, zodat de vreemdeling wist wat er ging komen toen de man vooruitschoot. De vreemdeling deed een stap opzij, greep de steel van het houweel halverwege vast en trok er hard aan. De kleine man werd een meter meegetrokken voordat tot hem doordrong wat er gebeurde. Hij liet de steel los, maar het was al te laat. Zijn lot was bezegeld. De vreemdeling slingerde de steel rond en liet hem zwiepend neerkomen op de schedel van de man. Diens ogen rolden weg in de kassen, zijn knieën knikten en hij zakte in elkaar aan de voeten van de vreemdeling. Voorlopig zou hij niet meer overeind komen, dat was duidelijk.

De grootste van de twee keek omlaag en zag de toestand waarin zijn maatje verkeerde. Hij zwaaide de steel van het houweel naar achteren en koos het hoofd van de vreemdeling als doelwit. Hij zwaaide harder dan daarvoor. Hij was uit op wraak. Hij wilde dit overleven. En hij sloeg weer mis en had opnieuw geen enkele dekking. Deze keer was er iets anders dat hem redde, namelijk het feit dat hij de laatste van de hele ploeg was die nog op twee benen stond. De enige nog beschikbare bron van informatie. Hij was strategisch belangrijk en daardoor kreeg hij de kans nog eens uit te halen. Hij greep zijn kans, de vreemdeling pareerde. De man bleef doorgaan, van links naar rechts zwaaiend met de steel van het houweel, als een dol geworden houthakker. Hij slaagde erin nog een keer of tien om zich heen te maaien en toen was hij uitgeput.

‘Tering.’ De man liet de steel vallen, reikte achter zijn rug en greep zijn pistool. ‘Ze kunnen de pest krijgen met die vragen en jou levend inrekenen.’

De man deed twee stappen achteruit. Dat hadden er drie moeten zijn. Hij hield geen rekening met de lengte van de armen van de vreemdeling.

‘Niet zo haastig.’ De vreemdeling haalde uit met zijn steel. Het pistool vloog met een boogje door de lucht. De vreemdeling deed een stap naar voren en greep de man bij zijn hals. ‘Misschien moeten we toch maar een eindje gaan rijden. Toevallig wil ik ook graag een paar vragen stellen. Jij kunt...’

‘Stop.’ De stem van een vrouw. Het klonk zelfverzekerd, gezaghebbend en kwam uit de schaduwen bij de rechterrij garageboxen. Een nieuwkomer op het toneel. De vreemdeling was er al om acht uur ’s avonds aangekomen, drie uur te vroeg, en had elke vierkante centimeter van het terrein doorzocht. Hij wist zeker dat er zich niemand had verstopt.

‘Laat hem los.’ Een gedaante maakte zich los uit het duister. Een vrouw. Ongeveer een meter tachtig. Slank. Ze liep een beetje mank. Ze hield haar armen gestrekt voor zich en in haar handen blonk het matte zwart van een log pistool. ‘Ga bij hem weg.’

De vreemdeling verroerde zich niet. Zijn greep verslaptte niet.

De vrouw aarzelde. De andere man bevond zich tussen haar en de vreemdeling. Geen ideale situatie. Maar de man was vijftien centimeter kleiner dan de vreemdeling en ze stonden iets gedraaid ten opzichte van haar. Dat bood haar een doelwit, een deel van de borstkas van de vreemdeling. Een rechthoek van ongeveer vijftien bij vijftwintig centimeter. Groot genoeg, dacht ze. Bovendien was het om en nabij de juiste plek. Ze haalde diep adem, liet de lucht langzaam uit haar longen ontsnappen en haalde de trekker over.

De vreemdeling viel achterover. Hij kwam neer met wijd gespreide armen, een knie iets omhoog en zijn hoofd gedraaid, zodat het leek alsof hij naar het hek op de grens keek. Hij lag doodstil. Zijn hemd was gescheurd en gerafeld. Zijn hele borst was bedekt met glibberig rood slijm, al spoot er geen bloed uit een slagader. Maar er was ook geen spoor van een hartslag.

Geen enkel teken van leven.

Het keurige, aangeharkte terreintje dat mensen nu The Plaza noemden, was ooit een weelderig bosje geweest met zwarte walnootbomen, die daar eeuwenlang ongestoord hadden gestaan. Toen kwam er in de jaren zeventig van de negentiende eeuw een koopman die er een gewoonte van maakte om zijn muilezels te laten rusten in de schaduw van de bomen tijdens zijn trektochten van en naar Californië. Hij vond het er aangenaam en bouwde er een klein onderkomen. Toen hij te oud werd voor dat heen en weer gesjouw over het continent, verkocht hij zijn beesten en bleef hij permanent in zijn huisje wonen.

Andere mensen volgden zijn voorbeeld. Het gehucht werd een dorp. Het dorp groeide uit tot een stad. De stad splitste zich in tweeën als

een cel die zich deelde en zich met graagte vermeerderde. Beide helften floreerden, een zuidelijke helft en een noordelijke helft. Er volgden jaren van gestage groei, die uiteindelijk stagneerde en vervolgens overging in verval. Traag en hardvochtig, maar onstuitbaar. Tot een onverwacht infuus aan het einde van de jaren dertig voor verandering zorgde. Er streek een legertje landmeters neer. Daarna kwamen de arbeiders, de aannemers en de ingenieurs. Zelfs een paar artiesten en beeldhouwers. Allemaal in opdracht van de WPA, de *Works Progress Administration*, die tijdens de depressie mensen aan werk hielp.

De lokale bevolking had geen flauw idee waarom deze beide steden waren uitverkoren. Er waren mensen die zeiden dat het een vergissing was, dat een bureaucraat een opmerking in een dossier verkeerd had begrepen en de mensen naar een verkeerde bestemming had gestuurd. Anderen dachten dat iemand in Washington D.C. de burgemeester waarschijnlijk nog iets schuldig was. Wat dan ook de reden mocht zijn, niemand klaagde, want er werden nieuwe wegen aangelegd, nieuwe bruggen gebouwd en tal van nieuwe bouwwerken uit de grond gestampt. Het project liep jaren en drukte een permanent stempel op de steden. De traditionele bogen van adobe werden iets vierkanter. De gestucte muren van de huizen werden iets eenvormiger. Het stratenplan werd iets regelmatiger. En de voorzieningen werden enorm uitgebreid. Er kwamen scholen, gemeentekantoren, brandweerkazernes, een politiebureau, een rechtbank, een museum en een medisch centrum.

Toen de stroom overheidsgeld op een gegeven moment droogviel kromp de bevolking weer in de daaropvolgende decennia. Sommige instanties werden opgeheven. Sommige gebouwen werden verkocht, andere gesloopt. Maar het medisch centrum bleef het middelpunt van alle voorzieningen in de gezondheidszorg in de wijde omtrek. Er was een dokterspraktijk. Er was een apotheek. Er was een kliniek met enkele tientallen bedden. Een kinderafdeling met overnachtingsmogelijkheid voor ouders met zieke kinderen. En er was, met dank aan de planners van de New Deal, zelfs een mortuarium, weggestopt in de kelders. In dat mortuarium was dr. Houllier de volgende ochtend aan het werk.

Dr. Houllier was tweeënzeventig jaar. Hij had de stad zijn hele leven gediend. Ooit als lid van een team, maar nu was hij de enige overgebleven arts. Hij was verantwoordelijk voor alle medische aangelegen-

heden, van het assisteren bij bevallingen tot het behandelen van lichte verkoudheden en het stellen van de diagnose bij kanker. Hij was ook verantwoordelijk voor de overledenen. Dat was de reden dat hij de dag vroeg was begonnen. Hij was al voor dag en dauw aan het werk gegaan, vanaf het moment dat hij was gebeld dat er aan de rand van de stad een schietpartij was geweest. Dat waren zaken die de aandacht trokken. Dat wist hij uit ervaring. Hij verwachtte op korte termijn bezoek en dan moest hij klaar zijn.

Er stond een computer op het bureau, maar die stond uit. Dr. Houllier gaf er de voorkeur aan zijn aantekeningen uit te schrijven. Op die manier kon hij de dingen beter onthouden. Hij werkte bovendien volgens een patroon dat hij zelf had ontwikkeld. Geen toeters en bellen, maar het functioneerde. Het was beter dan alles wat die whizzkids uit Silicon Valley hem ooit hadden willen aansmeren. Daarnaast liet het geen elektronische sporen na die iemand ooit zou kunnen volgen, en dat was in deze specifieke situatie heel belangrijk. Dr. Houllier ging aan zijn bureau zitten, pakte de Mont Blanc, de vulpen die zijn vader hem cadeau had gedaan toen hij was geslaagd voor zijn artsexamen, en begon aan het rapport over zijn nachtelijke werkzaamheden.

Er werd niet geklopt en er was geen begroeting. De deur ging gewoon open en een man kwam binnen. Dezelfde die altijd kwam. Begin veertig, een dichte haardos met kleine krulletjes en een bruin linnen pak. ‘Perky’, noemde dr. Houllier hem in gedachten, omdat de man een verende tred had. Hij wist niet hoe de man werkelijk heette. Dat wilde hij niet eens weten.

De man begon achter in de snijzaal bij de koelcellen. Dr. Houllier noemde die ruimte, na jaren omgang met de inhoud, in gedachten de ‘vlesbakken’. Het was een rij van vijf roestvrijstalen deuren. De man liep erop af, bestudeerde de hendels stuk voor stuk, maar zonder ze aan te raken. Dat deed hij nooit. Toen liep hij naar de snijtafel midden in de ruimte, langs de rij roestvrijstalen trolleys tegen de achterwand bij de autoclaaf, en naar het bureau van dr. Houllier.

‘Telefoon.’ Hij hield zijn hand op.

Dr. Houllier gaf de man zijn telefoon. De man controleerde of de telefoon geen opnamen maakte, schoof hem in zijn broekzak en keerde zich naar de deur. ‘Schoon,’ zei hij.

Een tweede man kwam binnen. ‘Bidsprinkhaan’, noemde dr. Houllier

lier hem, want iedere keer als hij die lange, magere benen zag, dat hoekige lijf en die uitpuilende ogen, moest hij aan dat insect denken. Het grote driehoekige litteken van een brandwond op de wang van de man, en zijn rechterhand die er als gevolg van de ontbrekende drie vingers als een klauw uitzag, vergrootten het effect. Maar dr. Houllier wist maar al te goed hoe deze man heette. Waad Dendoncker. Dat wist iedereen in de stad, zelfs al hadden ze hem nog nooit ontmoet.

Achter Dendoncker kwam een derde man binnen. Hij leek een beetje op Perky, maar hij had steil haar en droeg een pak in een donkerder kleur. Zijn gezicht was zo nietszeggend en hij bewoog zich zo onopvallend dat dr. Houllier nooit genoeg inspiratie had gevonden om een mooie bijnaam voor hem te verzinnen.

Dendoncker bleef midden in de snijzaal staan. Zijn lichte haar was bijna niet te zien in het felle, koude licht. Hij draaide een keer helemaal om zijn as en inspecteerde op zijn gemak de hele ruimte. Toen keerde hij zich naar dr. Houllier.

‘Laat maar zien,’ zei hij.

Dr. Houllier stak de snijzaal over. Hij keek op zijn horloge en pakte toen de deurkruk waarmee hij de middelste van de vleesbakken opende. Hij trok er de la uit waarop een lichaam onder een laken lag. Groot, bijna zo lang als de la zelf, en breedgeschouderd. De schouders pasten amper door de opening. Dr. Houllier trok het laken weg van het hoofd. Het was een man met een verwarde haardos. Het gezicht was doorgroefd en bleek. De ogen waren dichtgeplakt.

‘Aan de kant.’ Dendoncker duwde dr. Houllier opzij. Hij trok het laken in zijn geheel van het lichaam en liet het op de vloer vallen. Het lichaam was naakt. Ze zeggen dat Michelangelo met zijn David de mannelijke schoonheid gestalte wilde geven. Hij had deze man ook als model kunnen gebruiken, maar dan om het tegenovergestelde van verfijning te laten zien. Dit lichaam had niets elegants, niets bekoorlijks. Dit straalde alleen maar brute, wrede kracht uit. Heel puur en ongecompliceerd.

‘Is dat de doodsoorzaak?’ Dendoncker wees naar een wond in de borstkas van de man. Iets opgezwollen en met rauwe, rafelige randen die bruin verkleurden.

‘Nou, hij is in ieder geval niet overleden aan vetzucht,’ zei dr. Houllier. ‘Dat kan ik je verzekeren.’

‘Hij is al eens eerder neergeschoten.’ Dendoncker wees naar een

aantal littekens op de andere kant van de borstkas. ‘En dan is dát er ook nog.’

‘Dat litteken op zijn buik?’ Dr. Houllier wierp er een blik op. ‘Het oogt als een diepzeemonster. Hij moet ooit een keer zijn neergestoken.’

‘Dat is geen steekwond. Dat is iets heel anders.’

‘Wat dan?’

‘Dat maakt niet uit. Wat weten we nog meer over hem?’

‘Niet veel.’ Dr. Houllier graaide het laken van de vloer en drapeerde het losjes over het lichaam en het hoofd.

Dendoncker trok het laken weer van het lichaam en liet het voor de tweede keer op de vloer vallen. Hij was nog niet uitgekeken op het grootste litteken van de man.

‘Ik heb de sheriff gesproken.’ Dr. Houllier liep naar zijn bureau. ‘Het schijnt dat de man een zwerver was. Hij had een kamer geboekt in The Border Inn. Hij heeft tot en met het weekeinde betaald, contant, maar er staan daar geen spullen van hem. Bovendien had hij een vals adres opgegeven. 1 East 161st Street, The Bronx, New York.’

‘Hoe weet je dat dat een vals adres is?’

‘Omdat ik daar ben geweest. Het is een andere manier om het stadion van The New York Yankees aan te duiden. Hij heeft ook een valse naam opgegeven. John Smith.’

‘Smith? Dat kan ook zijn echte naam zijn.’

Dr. Houllier schudde zijn hoofd. Hij haalde een ziplockzak uit de bovenste lade van zijn bureau en gaf die aan Dendoncker. ‘Kijk zelf maar. Dit zat in zijn zak.’

Dendoncker trok de zak open en viste er een paspoort uit. Het was verkreukeld en versleten. Hij sloeg het op de tweede bladzijde open. De persoonsgegevens. ‘Dit ding is verlopen.’

‘Dat maakt niet uit. Dat verandert niets aan de persoonsgegevens. En bekijk de foto maar. Die is oud, maar hij klopt wel.’

‘Oké, eens kijken. Naam: Reacher, Jack, geen tweede voornaam. Nationaliteit: Amerikaans staatsburger. Geboorteplaats: Berlijn, West-Duitsland. Interessant.’ Dendoncker keek naar het lichaam op de lade, naar het litteken op de buik. ‘Misschien was hij niet echt op zoek naar Michael. Misschien was hij op zoek naar mij. Het is maar goed dat dat idiote krenghem heeft doodgeschoten.’ Dendoncker draaide zich om en gooide het paspoort in de prullenbak naast het bureau van dr. Houllier. ‘Nog iets gevonden?’

Dr. Houllier gaf Dendoncker een van zijn speciale formulieren. Het rapport dat hij even daarvoor had opgesteld. Dendoncker las de inhoud twee keer, verfrommelde het vel papier en liet het op het paspoort in de prullenbak vallen.

‘Verbranden,’ zei hij. Hij keerde zich naar de twee mannen die hem vergezelden. ‘Ruim het lichaam op. Dump het maar op de gebruikelijke plek.’